

men vecht, des te beter. er zullen nieuwstydningen zyn; indien men niet vecht, het is nog des te beter. de mode-winkels zullen hunne artikels zooveel te duerder verkoopen.

Alzoederen de Paryzenaers. Voor ons, wy zullen den tyd afwachten en God en den molenaar laten bezig zyn. (Boterkuipje.)

De kerk te Laeken.

Men herinnert zich dat, na de dood van H. M. de Koningin Louise-Marie, voorgevallen den 10 oktober 1850, er eene inschrijving geopend werd geheel het land door tot het oprigen van eene kerk te Laeken, in welke de stoffelyke overblyfselen der Koningin zouden geplaatst worden, en die tenzelden tyden moest dienen tot begrafsplaets der Koninklyke Familie.

Het beoep der inschrijving was omtrent 764,000 fr. Den 14 november 1851, opende de minister van binnenlandsche zaken een konkoers voor het plan der te bouwen kerk, met de voorwaarde dat de kosten van bouwen niet de 800,000 fr. zouden mogen overtreffen. Het bekroonde plan was hetgen van den heer Poelaert, en beliep tot de som van 871,000 fr.

Deze begroting bevatte slechts de eigenlyke bouwing der kerk, zonder rekening te houden van de meubelering, vensters, schilder- en beeldhouwwerken. Maer, later, de jury van het konkoers goedgeerd hebbende, dat het aenverre plan te eenvoudig was, zoo vroeg en bekwaam het gouvernement eene toelage van de Kamers van 450,000 franks.

Dus, in juni 1853, beliep de beschikbare som alreeds tot 1,214,258 fr.

In december 1858 nogthans, wierden de te doene kosten op nieuw geschat, en beliepen aldan 1,747,650 fr. Onder de uitgaven, welke tot dusverre gedaan geweest zyn, bemerkt men met verwondering de volgende: Kosten van het konkoers. fr. 12,805-56 Leggen van den eersten steen. 25,608-57 Loon van den bouwmeester. 42,921-50 Op dit oogenblik worden de totale kosten begroot op 1,937,197 fr. Dus 1,127,197 fr. meer dan het gebouw oorspronkelyk mogt kosten.

Het is om hierin te voorzien dat de Ministers een nieuw krediet van 450,000 fr. aen de Kamers vragen. Ziedaer hoe men het zoo zuer gewonnen geld van den burger aen den hals brengt !!

De Verlegenwoordigers-Kamer, van hare vermoeynissen hersteld, heeft dinsdag met eenen nieuwen lever hare zittingen hernomen:

Zy heeft zonder tegenstand of redetwist de wyzigingen aangenomen door het Senaat toegebragt aen de artikels 1, 4, 6, 58 en 45 des wetsontwerps om den lysdswang.

Aen het dagore was vervolgens de bepleiting van het wetsontwerp ter herziening der titels VII en VIII der gewyzigde Strafwet; op verzoek van M. Tesch heeft de Kamer deze bepleiting tot 's anderdaegs uitgesteld, om rede dat het verslag over den titel VIII maer 's morgens was uitgedeeft geworden.

Het overige der zitting is aen petitiën en naturalisatiën toegewyd.

M. de minister van finantien heeft de budjetten neergelegd voor het dienstjaar 1859 van de buitenlandsche zaken, het inwendige, de finantien, ontvangsten en uit-

gaven voor order, aflossingen en onweerden, 's lands werken, wegen en middelen.

Hy heeft ook een wetsontwerp neergelegd tot verleenning van een krediet aen het departement van 's lands werken voor betaling van verachteerde schulden, enz.

De minister van binnenlandsche zaken heeft van zynen kant een wetsontwerp neergelegd tot regeling eener nieuwe verdeling van de loden der Kamer en des Senaats.

Een dagblad, de *Beurzen-courant*, maekt de bemerking, dat het den 17 april Palmzondag is, en dat, dus, de Paesch vakantie der Kamer den 16 april zal beginnen, zoo dat er juist 31 dagen zyn.

Daer af 4 zondagen, blyft 27;

Daer nog af 1 of 2 dagen, by moderatie, dat de Kamer niet in getal zal zyn, blyft 21.

En, eindelyk, daer af 5 dagen, dat de Kamer niets anders dan verzoekschriften aenhoort, blyft in het geheel vóór Paeschen nog een getal van 18 dagen voor de beraedslagingen.

De Paesch-vakantie zal eindigen den 10 mei; maer in het eerst van juni is het kiezing voor de vernieuwing van de helft der Kamer.

Indien wy het cyferen verstaan, bewyzen die berekeningen dat het kabinet Rogier sterk gevaer loopt van opgescheept te worden, óér het den tyd zal gehad hebben om zyn testament te maken.

Een lid van het Wetgevend Korps in Frankryk heeft een brochure uitgegeven, om te bewyzen hoe noodig het is dat het traktement der kleine staetsambtenaers verhoogd wordt. De reden hiervoor vindt M. Dupont in het altyd duerder worden van de eetwaren, terwyl het traktement sedert zestig jaren omtrent hetzelfde bleef. Zie hier eene wetenswaardige inlichting uit dit brochure:

« In 1665, gedurende de *grote dagen van Auvergne*, en niettegenstaende eene duerte welke het gouvernement verplichtte den prys der levensmiddelen en zelfs de huer te bepalen, kostte het slagvleesch per pond van 16 oncen 2 stuivers tournoys; het schaep- en kalfsvleesch 5 stuivers; de boter 6 stuivers, een paer kiekens 8 of 10 stuivers. In 1750 werd het vleesch betaeld 5 a 6 stuivers het pond. In 1820 was het 53 a 60 centiemen den halven kilo (het dubbel); in 1841, 75 a 80 c. (het drydubbel); thans 95 c. a 1 fr. (byra het vierdubbel). Men moet merken dat sedert het jaar 1847 het vleesch van alle soort 50 per 100 vermeerderd is; de boter 68; de eijeren 56; de visch 100 enz.

« Wat de huerpryzen betreft, men weet wat ervan is: in 1810, vond eene goede burgerfamilie, van middelmatigen stand, te Parys een behoerlyk huis voor 600 en 1200 francs 's jaers volgens de wyken. Thans moet men dry of viermaal zooveel betalen. Als men de winst van den koopman of het loon van den werkmán in evenreilighed van de vermeerdering der huerpryzen van de pachthoefen en der gebouwe eigendommen verhoogd? Wy willen dit wel aennemen; doch iets wat zeker is, is, dat het jaergeld van den openbaren ambtenaar, van den bediende niet vermeerderd werd, en het traktement dat in 1806, aen levensmiddelen en koopwaren, 1800 fr. beliep, mag hedendaegs nog slechts 800 of 900 fr. gerekend worden. »

Verleden zondag is te Hasselt overleden Mevrouw de gravin de T'Serclaes de Wommersom, geboren burggravin de Biolley en echtgenote van den heer gouverneur van Limburg, Mevr. de T'Serclaes was slechts 57 jaren oud.

Door koninglyk besluit van den 15 maart, is de medaille ter herinnering van den vyf-en-twintigsten verjaerdag der regering van koning Leopold vergunnd aen een groot getal officiers onder dewelke wy de namen vinden van MM. Smolders en Hardy van Tongeren, kapiteins by het 2^e regiment cuirassiers.

Verleden zondag is te Hasselt overleden Mevrouw de gravin de T'Serclaes de Wommersom, geboren burggravin de Biolley en echtgenote van den heer gouverneur van Limburg, Mevr. de T'Serclaes was slechts 57 jaren oud.

De regterlyke overheden haer niet van over langen tyd tot het vuer veroordeeld hadden.

De andere wooning was gelegen op den Valkenberg. Het was eene kleine rampzalige hut, met ingevallen dak, leemen muren, vol gaten en openingen, waer door de wind in de winterske gure dagen de sneeuw tot in den hoek der haerdestede deel vliegen en de inwonners by het vuer deed trillen.

Gaf geheel het uitwendig de armoede en de onachtzaamheid uit, het inwendig verwoekte den walg en den afkeer van alle deze die er binnen traden: Alles was er in wanorde, alles was er vuil en bestoven; de spinnenkop-webben dienden tot gordynen aen de vensters, die veel eer aen de lochtgaten van eenen stal geleken, dan deze die de wooning van een redelyk scheepsel moeten versieren. Geheel de ongeplaveide vloer was vol holligheden, waerin men van tyd tot tyd stukken van gebroken potten en kannen, vermenigeld met alle slach van vuiligheid, aantrefte. Eindelyk alles gaf de onachtzaamheid en de zorgloosheid der inwonners te kennen. Deze rampzalige hut was bewoond door eene arme weduwe en haren zoon, die men in den wandel stouten Pieren noemde. Hy was inderdaed de kloekste van lichaams-gesteltis en de stoutmoedigste van geest van al de jongelingen van Poperinghe. Maer, verdiende hy den naam van stouten Pieren, hy verdiende nog beter dezen van Pieren den luijerik, den dronkaerd, den landlooper, in een woord, Pieren met alle slach van slechte hoedanigheden.

Zyn uitwendig beantwoorde aen zyn inwendig; het was inderdaed de leelykste aep van geheel de stad; zyn ros hair en haerd, zynen wyden en altyd openstaende mond, zyne kromme beenen, maar vooral zyne slodderige kleederen en de teekens van vuiligheid die men op zyne handen en aanzicht bemerkte, verwoekte den afkeer van iedereen.

Niemand durfde hem nogthans deze slechte hoedanigheden in zyne tegenwoordigheid verwyten, om dat de lichaems krachten zoo wel als de rykdommen en het vernuft, drie

Wy roepen de aendacht der kerkfabryken op den volgende omzendbrief welken M. de minister van justicie aen de gouverneurs heeft gezonden:

Brussel, 11 maart.

Mynheer de Gouverneur,

Ik verzoek UE, door middel van het *Mémorial administratif* uwer provincie, als een gevolg op eene circulaire van 4 april 1850, eenen brief te doen afkondigen, welke door den minister van binnenlandsche zaken geschreven is opzigtens de kunstwerken, welke de fabriek-raden voor de versiering der kerken verzoeken, waervan zy de belangen bestieren, en welke circulaire in de volgende bewoordingen is opgesteld:

« Door circulaire van 4 april 1850 heeft het departement van justicie aen MM. de gouverneurs doen kennen, dat de aanvragen van kunstvoorwerpen voor de kerken al te talryk worden, opdat het gouvernement dezelve kan inwilligen.

« Echter, verre van te verminderen is dit getal in de laetste jaren nog aengegroeid.

« Ik verzoek u dus de kerk-fabrieken te verwittigen, dat het gouvernement zich in de onmogelykheid bevindt, om gevolg te geven aen de rekwesten, welk geen *stellig* en *bepaald* aenbod tot medehulp zouden bevatten; indien de som door den fabriek-raed, geholpen door de gemeente of byzondere inschrijvingen aengeboden, by het gouvernement voldoende schynen, zal hetzelfde onderzochten of er reden bestaen, om er eene subsidie van den Staet by te voegen. Het is wel te verstaan, dat de uitvoering van het kunstvoorwerp (schildery of beeld) zal toevertrouwd worden aen eenen kunstenaar, die door het gouvernement gekozen of aengenomen is.

« Vele kerkfabriek-raden en desservanten wenden zich insgelyks tot het gouvernement, om schilderyen te bekomen deelmakende van het staetsmuseum. Het is noodig hun te doen kennen, dat het onmogelyk is aen-vragen van dien aard in te willigen.

« De minister van justicie,

« VICTOR TESCH. »

Men leest in de *Gazette de Liège*:

« De eerv. heer H. Lenders, kanonik-theoloogaer der hoofdkerk van Luik, is verheven tot de waardigheid van apostelyke proto-notaris, door den Paus.

« De Heilige-Stoel heeft, op verzoek van Mgr de Montpellier, aen het kapittel der hoofdkerk van Luik de magtiging verleend om 't kostuum te nemen der oude kanonikken van St-Lambert, 't is te zeggen het purper koorkleed. Dit kapittel was reeds vroeger gemagtigd geworden om het kruis der kanonikken van St-Lambert te dragen. »

Verleden zondag is te Hasselt overleden Mevrouw de gravin de T'Serclaes de Wommersom, geboren burggravin de Biolley en echtgenote van den heer gouverneur van Limburg, Mevr. de T'Serclaes was slechts 57 jaren oud.

Door koninglyk besluit van den 15 maart, is de medaille ter herinnering van den vyf-en-twintigsten verjaerdag der regering van koning Leopold vergunnd aen een groot getal officiers onder dewelke wy de namen vinden van MM. Smolders en Hardy van Tongeren, kapiteins by het 2^e regiment cuirassiers.

hoedanigheden zyn die de menschen niet durven aenranden: De lichaems krachten, om dat zy vreezen van met de vulst een antwoord op hunne spotteryen te ontvangen; de rykdommen, omdat iedereen dezelve eerbiedigt, al waren der zelve bezitters van verstand en lichaems krachten ontbloot, en het vernuft, om dat de aengerande persoon, die deze hoedanigheid bezit, den spotter op zyne plaats kan stellen, het zynge geven, gelyk men gemeenlyk zegt, en hem met beschaemde kaken kan weg zenden. De menschen van dien tyd, gelyk deze van hedendaegs, randden alleenlyk degene aen die ze te flauw meenden om eenigen wederstand te kunnen bieden; zy geleken aen den wolf die, wanneer hy alleen is, geenen gewapenden man durft aenranden, maer die zich stoutmoedig op een verweeringlooze vrouw of een jong kind werpt.

Wat den naam van stouten Pieren aenging, dezen droeg hy met trotschheid, hy stofte er zelve op en verhaelde met genoegen de eerste daed waerin hy blyken van zynen moed hadgegeven, en die veel bygebragt had om hem by een ligtgevoelig volk vermaerd te maken. Ziet hier in welk gevel hy den naam van stouten Pieren gekregen had: Sedert verscheide maanden waren de omstreken van de kleine markt reeds van tien uren 's avonds door eenen wed'wolf bezocht. Dezo was geene waer wed'wolf, want hy zoude geene zoo vroegtijdige wer gekozen hebben om zyne wandelingen te doen. De ware spoken verschenen nooit voor de elf uren 's avonds, en zy verdwenen met het slag van drie uren 's morgens. De hel, volgens eene oude overlevering was alleenlyk gedurende deze vier uren open; en kwamen de spoken te laet, de portier wilde de deur niet meer open doen, en zy moesten geheel den dag zich op de aerde, in de eene of andere holligheid van eenen boom verbergen, waer zy zeker op hun gemak niet waren. De geschiedenis zegt dat Lucifer dit besluit genomen had om het spreekwoord: *de dagen zyn voor de menschen gemaakt, en de nachten, voor de spoken*, goed te keuren:

(Wordt vervolgd.)

Perelvischery.

Men leest in de brieven uit België van het *Nederlandsch Magazyn*, dat te Amsterdam vershynt:

« Deze dagen kondigde de *Presse* van Parys een heerlyk nieuws aen dat de *hommes graves* onzer Akademie deed trillen van blydschap; België, of liever het Waelsche gedeelte van België bezat eene nieuwe, eene onuitputbare myn van rykdom... De *Vierre*, eene rivier by Neuvichâteau zou op haren bodem een mozaiek van perlen bevatten — perlen, fyn en schitterend; perlen, zoo talryk dat men voortaan perel- in plaats van steenwegen door de verarmde vlaemsche dorpen zou kunnen leggen. Wat van Parys komt wordt in ons midden bewonderd: er steeg een algemeene kreet van verwondering op over de domheid der Walen, die eenen lang die perelvoeld langs huine voeten zagen spoelen, zonder iets te vermoeden.

« De staige akademie heeft er zich meê bezig gehouden; er is een geleerde, die een chineesch middel heeft voorgesteld; men moest de mosselen, wanneer zy in eene zoete luiheid in den zonneschyn komen liggen gapen, met een stroopyl, waeraen gruis van vuurstenen kleeft, tusschen de lippen kittelen, en elk korreltje, dat daer tusschen blyft ziltten, wordt eene... perel. Bravo! er zal een inspekteur zyn van de mosselkittelaers, even als er een inspekteur geweest is voor de *boon*-planting op den Belgischen staets-spoorweg.

« Ongelukkig, de perlen van de duizend en eenen nacht zyn reeds verdwenen! De geleerde wereld wil de mosselen doen gapen; alsof de mosselen zoo gewillig waren als het auditorium van de akademie! Om perlen te bekomen, moet er gekitteld worden; om te kunnen kittelen moeten de mosselen gapen; om te gapen moeten ze in de zon liggen; en om in de zon te liggen, moeten ze, natuurlyk, boven water komen — maer dewyl deze soort van schelpdieren in de *Vierre* harduekig in hun onderwatersch paleis blyven, komen ze nooit boven, zien dus nooit de zon, kunnen dus door haer niet gapen, wordt er dus nooit gekitteld — en dus in zake van perlen? *aber nichts*.

« Wat is de theorie doch schoon, en wat is de praktijk toch vervelend!

« In vroeger jaren werd er hier en daer in de *Vierre* inderdaed eene perel gevonden: een arme duivel verdiende met perelvischen omtrent het zout in de pap. Op geregelde tydstippen des jaers kwamen duitsche Joden die pronkstukken oopkoopen: — eindelyk de rykdom van de perels bepaelt zich meestal by glas en ivoorsachtige uitwassen en wratten niet onglyk aen oogen, helgen aen sommige mosselen het aanzien geeft van gebrilde akademie-leden, die echter geene letterkundige perlen voortbrengen, al geyen zy in de koesterende zon van het gouvernement, al gapen zy in hunne zetels en al komt men hen met geldelyke toelagen, met kruis en lint kittelen... »

Men schryft uit Charleroy, 15 maart:

Een ongeval vergezeld van alle de omstandigheden eener rechte ramp, maer die door een geluk der Voorzienigheid de gevolgen niet heeft gehad welke men mogt vreezen, is gisteren in den namiddag voorgevallen te Lobbes, by Thuin, op de Noorderlinie. Het express konvooi van 3 ure kwam in volle snelheid over eene brug te ryden, toen eensklaps de wielen uit de sporen schoten en de rytigen de eene tegen de andere vlogen en alle overhoop den weg afvielen die op dat punt twee tot dry meters hoog is; de lokomotief was by den eersten schok van den koolwagen los gesprongen en aldus alleen op de baen gebleven, en 't is aen dit geval dat men moet toeschryven dat men niet de schroomlykste ongelukken te betreuren heeft.

Ten hoogsten waren er maer een tiental reizigers op het konvooi; vier of vyf zyn gekwetst geworden, onder andere M. Alex. Gendebien, zoon, die in het eerste rytig zat met M. Goruzel, en M. Doux, hoofdwachter. Hy heeft twee wonden in het voorhoofd en aen de linker wang; zyne twee reisgezellen hebben alleenlyk de schokken uitgestaan welke een dergelyk val moet medebrengen.

Degene die eerst gekwetst is, is M. Fontaine, bestuurder der staelfabriek van Couillet. Hy is het schouderblad gebroken en aen het hoofd gekwetst. Eene dame van Perronne is aen het hoofd gekwetst. De kolonel van het 6e linie heeft eenige schrammen ontvangen.

De rytigen, dry diligentiën en een char-à-banes, zyn ten meerdere deele verbruyeld; als men ze daer ziel liggen vraegt men zich hoe het mogelyk is dat er nog een levend hart van uitgekomen is.

De regterlyke overheid van Charleroy heeft zich van gisteren af ter plaats begaven om een onderzoek te openen.

« Hoe gevaerlyk het is, zich aen kwakzalvers toe te vertrouwen bewyzt weer een geval, dat te Peize in Holland heeft plaats gehad. Een jong meisje daer was voor eenige jaren doof geworden. Voor eenige dagen nu kwam daer ter plaats een kwakzalver, die daervoor een geneesmiddel verkocht, de wyze van gebruiken voorschreef, en beloofde, met veertien dagen terug te zullen komen. Het middel werd stiip gebruikt; maer het ongelukkige gevolg er van is geweest, dat het meisje er aen het eene oog blind is van geworden, en het zeer veel moeite zal kosten het andere oog te behouden.

« Hava. — Wy ontkennen niet, dat de aardappelen altoos een voordeelige oogst bybrengen, en dat er daerdoor altyd meer en meer geplant worden. Dit jaer zouden wy er voor zyn, eenige haterlanden meer te nemen, omdat dit voeder in het verleden jaer op eenen zoo hoogen prys gestegen is, die door de oorlogsgeschieden (wy hoopen steeds op vrede) gemakkellyk zouden kunnen standhouden. Door al te veel aardappelen, vermindert de akkermaat te veel zyn stroo, en dus zyn mest, en wat helpt het hem, als hy veel geld van de aardappelen maekt, wanneer hy dit zelfde geld voor mest moet uitgeven? Het is tyd zich daeromtrent te vestigen; dan, in maart schyn het weder zeer voordeelig

te zyn voor haver te zaeijen, zooals men zich onk reeds bereidt voor de aardappelenplanting. (Akkerbouw.)

« Men is te Parys eene nieuwe winsigende bedriegelyke industrie op het spoor gekomen. Een slimme lediglooper heeft namerlyk het adresboek dier stad bestudeerd. daeruit 25,000 namen van aanzienlyke personen opgeteekend die hy afzonderlyk als adressen op even zoo veel enveloppen schreef, welke hy vervolgens van een vreemd poststempel voorzagt. Daerop bestelde hy zelfs de brieven, terwyl hy zich als briefdrager verkleedde. In liet elken portier aen wien hy eenen brief afgaf, 30 centiemen betalen, zoodat zyne totale ontvangst 7,500 francs bedroeg.

« Men leest in de *New-York Tribune*: « Een vrye neger, Cesar genoemd, is den 8 february by Covington overleden, in den gevorderden ouderdom van *honderd acht-en-dertig* jaren. Volgens zyn eigen zeggen, was Cesar geboren in Afrika en naer de Louisiana, destyds spansche kolonie, gebragt toen hy rond de vyftien jaer oud was. Het sterfelyk overschot van dien patriark van het negerraes is naer zyne laetste rustplaats verzeld door eene groote menigte inwonners van Covington en alle de negers der stad en omstreken. »

Frankryk.

Lord Cowley, die zaterdag te Parys was aengekomen, heeft des anderendaegs in de Tuilerien gedineerd.

« De sardinische legatie in Engeland heeft het vaertuig *Nemrod* bevracht, om de napolitaensche bannelingen registreers naer Genua over te voeren, van waer zy zich naer Turyn zullen begeven.

Lord Cowley, welke zondag te Londen is aengekomen, moest nog te Parys terug keeren. Hy heeft naer men thans stelliglyk verneemt, niet het geringste voorstel van wege Oostenryk meêgebragt. Men weet dat de Paryzer conferencie zal byeenkomen om zich met de Donau-Vorsten-dommen bezig te houden, en dat de edele lord deel zal nemen aen hare zittingen; maer niemand kan vooruit betoeden aen er van het italiaensche vraagstuk worden zal. De *Patric* raedt om ten spoedigste te onderhandelen, indien men den oorlog vermyden wil, opdat « de kanonnen niet alleen afgaen. » Hetzelfde dagblad noodigt de diplomaten uit om niet te vergeten dat zy op een buskruidvat onderhandelen.

Italiën.

Men schryft uit Roomen, 5 maart, aen de *Gazette de Liège*: 1859.

De tyding van het vertrek der vreemde troepen heeft onder onze bevolking eene algemeene vergenoeging te weeg gebragt. Elkeen is overtuigd dat de beweegredens eener langduriger bezetting heden voorby zyn en dat de rust in Italiën niet meer zal gestoord worden elders dan op den klassiken grond alwaer de revolutie bloeit.

Gy weet dat eene overeenkomst gesloten tusschen de verschillige gezindheden van het liberalisme, en de demagogie in Piemont, voor M. de Cavour een *Ultimatum* daerstell, dat de ontknopping van het treurspel op eene zonderlinge wyze gaet doen verhaesten. Allen zyn overeengekomen om zunder voorbehoudenissen hinnen steun te verleen aen het ministerie, om hem eene soort van provisoir opperzagt te verleenen, ten einde hem in staet te stellen krachtadiglyk ten voordeele van Italiën te kunnen te werk te gaen. M. de Cavour heeft twee maanden tyds om de gevraagde oplossing te weeg te brengen, 't is te zeggen de uitdryving der Oostenrykers en de inleidingen van het programma der revolutie. Indien na verloop van dezen tyd, zyn politiek tot geenen voldoende uitslag is kunnen geraken belasten deze heeren zich zelf met de oplossing der kwestie door alle wettige en buitenwettige middelen. Alle de piemontesche bladen der liberale en gevorderde gezindheid ondersteunen deze denkwyze. De piemontesche leening die een zoo beweelyk onthaet te Londen en te Parys ontmoet heeft, was eenklyk bestemd om het jaerlyksch en steeds aengroeiende tekort van het budjet aen te vullen. Twee der gevraagde vyfzig miljoenen zyn meer dan genoegzaam om de kosten te dekken veroorzaekt door de byeenrekking der troepen, en het overige had reeds eene bepaelde vreedzame bestemming.

Piemont bevindt zich op dit oogenblik in eenen onregelmatigen en geweldigen toestand, die hem regt naar zynen ondergang leidt. Openlyk door de italiaensche demagogie beheerscht, wordt het noodlottiglyk toiden oorlog aengestuwd. Alle uitstel voor hem bevat eene bedreiging van revolutie. Het tekort neemt alle jaren in zyne hulpmiddelen op eene schrikbare wyze toe en de oorlogstoebereidelen waer toe men hem dwingt riskeren hem geheel op het zand te brengen.

Piemont worstelt tegen dry vyanden die hem geen genade zullen schenken: de revolutie, de oorlog en het bankroet.

De revolutie zal waerschylyk eene republiek te wege brengen, die zich door hare eigene buitensporigheden zal ten onderen helpen, en eene koninglyke trouwherstelling zal verwekken door de handen des vreemdelings.

De oorlog, hoongelyks door Engeland en heimeglyk door Frankryk afgekeurd, brengt hem tot eene volkomene uitputting en ontwrichting.

Het bankroet hangt hem over 't hoofd, welkdanig ook de uitkomst der huidige gebeurtenissen zy, en leidt hem tot de terugwerking.

De omstandigheden zyn zulkdanig, dat het arme Piemont niet meer kan terugkyken. De woelende faktie die in de Kamers aen het ministerie de meerderheid verschafft, wil dien oorlog, en den onmiddelyken oorlog. De oorlog is de veiligheidsklip van dien hoop samengetrokken driften. Indien Oostenryk er in gelukt tyd te winnen in Italiën, zal het eenen nieuwen zegepraal van Novare behalen zonder het zweerd te trekken. De brand is in Piemont ontsteken en zal dit land vernielen indien men hem geene andere prooi te verslinden geeft. Van daer komt het gevaer dat den vrede van Europa bedreigt.

De *Gazette Piemontaise* zegt, dat de terugroeping onder de vauelders der oostenryksche soldaten van het leger in Italië, welke in verloop waren, het op oorlogsvoel brengen van dit leger ten gevolge heeft gehad.

Dien ten gevolge heeft koning Victor-Emmanuel het op zyne beurt noodig geoordeeld de kontingenten van het sardinische leger in te roepen.

Het land, zegt de *Gazette*, dat zoverre heeft bygedragen tot de inschryving, welke voor de nationale lenening is geopend, zal met voldoening dien maatregel ontvangen, die noodig geworden is om de onafhankelykheid of de eer van het vaderland te verzeeken.

Het officiele dagblad voegt er by, dat de nationale lenening den 8 maart gesloten is. Het cyfer der inschryving gaet dat, hetwelk aen het publiek gevraagd is, verre te boven. Het overige der lenening is registreers aen verschillige krediet-gesichten in Piemont afgestaan, alsook aen bankiers in Frankryk en Italië.

Mengelingen.

Een zeer gierig en algemeen gehaet landsheer reed eens door een zynen dorpen. Iets aen zyn rytig brak, en de schout bragt hem eene koord, om het gebroekene vast te binden. De landsheer betuigde over deze welwillendheid zynen dank. « Geenen dank, genadige heer, uitwoorde de schout, gy hebt van ons meer dan eene koord verdiend. »

« Hoe laet is het? vroeg onlangs een heer des avonds in eene herberg aen zynen buerman.

« Half twaelf, was het antwoord.

« Dan ga ik spoedig naer huis.

« Waerom?

« Wel, om dat ik aen myne vrouw beloofd heb, alle dagen op klokslag van tien uren te huis te zyn.

By een duitschen prins kwam eens eene burgervrouw, met de bede, dat haer zoon van den krygsdienst mogt worden vrygesteld. Zy was overmoed en onuitputtelijk in redenen voor hare zaak. Eindelyk meende de prins haer op eens tot zwygen te brengen, met te zeggen: Ik ben wel de broeder van den koning, vrouwtje en moet toch ook dienen. « Dal wil ik geerne gelooven, zyne hoogheid, gy hebt anders niets geleerd, maer van myn 'Hans is het zonde, hy verstaet zyn ambacht, hy is een goed kleermaker! »

Zekere N., die meer geld dan verstand bezat, trad onlangs by eenen zynen vrienden binnen, waer men juist bezig was de kinderen der aerdrykskonde te onderwyzen. Men handelde over Europa. Och, zeide N. waer breekt men toch deze kinderen het hoofd mede! Wie, weet of zy ooit in Europa zullen komen? »

Eene duitsche vertelling.

Hertog Karel-Willem van Brunswich, die leefde omtrent het einde der verledene eeuw, wilde dat zyne onderdanen stiptelyk de zondagen en feestdagen onderhielden. Eens zegde men hem dat de boeren van een dorp de gewoonte hadden 's zondags, gedurende de goddelyke diensten, in de herberg byeen te komen, en er met drinken den tyd door te brengen, welke zy hadden moeten besteden in het bywonen der hoognis en vespers. Noch de vermaningen der gestelyken, noch zelfs de berispingen der magistrats-persoonen hadden die drinkbruyers aen hunne rampzalige geneigdheid kunnen onttrekken. De hertog, gekleed met euenen frak van grof stof, en die tot aen den kin toegeknoopt was, begeeft zich op eenen zondag naer de aengewezen herberg. Zoohaest de klok begon de gelouven te roepen tot het gebed, kwam de benide ongelouven binnen, voorgegaan van een groote en lompe personagie met een ongezwillen aanzigt en eenen rooden neus op. Deze zet zich aen het hooger einde der tafel, en doet, zonder een woord te spreken, den hertog nevens hem zitten, niet zonder nogthans eenen oegslag van achterdocht te werpen op den kameraad, die men nog nooit in de herberg had gezien: Ondertusschen stelt de weerd eene groote kruik brandewyn voor den president. Deze grypt ze vast met zyne twee handen, drinkt er eene goede leug uit, en geeft ze over aen den hertog, zeggende: *Geef dit over aen uwen gebuer*. De kruik gaet alzo de tafel rond tot aen den president die, na ze op nieuw hertelyk omhelsd te hebben, dezelve nog eens rond doet reizen. Elke gast ontvangt ze achtervolgens met voldoening, verlaet ze en zegt: *Geef dit over aen uwen gebuer*. By den derden omgang van de gelukkige kruik, staet de hertog woedend op, en zynen frak ontknopende, zynen uniform en vorstelyke eertekens voor aller oogen doende glinsteren, geeft hy den president den verwaerlykten kaksalg, zeggende: *Geef dit over aen uwen gebuer*...

Daer deze zich nu niet spoede, trekt de hertog zynen degen uit de schede en roept: Dat degene onder u, die niet uit al zyne magt zal slaen, op zyne hoede zy, want ik zal er goed regt over doen.

Op deze woorden steken al de handen in de lucht, de kaksalagen gaen vyf of zes malen de tafel rond, tot dat eindelyk de hertog voldaan zynde, de dronkaerds genest liet. — Men zegt dat er den volgende zondag, eerst een meer naer de herberg terugkeerde.

BURGERLYKE STAND DER STAD TONGEREN,

van den 11 tot den 18 maart 1859.

GEBORNTENS 3. — 1 jongen, 2 meisjes.

HUWELYKEN 0.

STERFTENS 2. — 1 man, 0 vrouwen, 1 jongen, 0 meisjes.

Leonardus-Gustaf Tilsen, 10 maanden. — Arnoldus Jongen, weduenaar van Anna-Margaretha Langhor, geboren te Nieuwenhagen, 33 jaren.